

اصول روحانی، دروس زندگی، و هشدارهای مقدس
که در تاریخ داوود دیده می‌شود

مطالعه متون مقدس: اول سموئیل ۱۶: ۱- دوم سموئیل ۲۴: ۲۵؛ اعمال ۱۳: ۲۲، ۳۶

۱. در تاریخ داوود (اول سموئیل ۱۶: ۱- دوم سموئیل ۲۴: ۲۵)، ما باید حاکمیت خدا و یادگیری دروس صلیب توسط داوود را ببینیم:

آ. تحت حاکمیت خدا، داوود در اعتماد به خدا و شکست جلیات مورد آزمایش قرار گرفت و تصدیق شد - اول سموئیل ۱۷: ۱-۵۸.

۱. تجربه داوود به عنوان یک چوپان او را آموزش داده بود که به خداوند اعتماد کند، پس وقتی که ستیزه‌جوی جلیات را شنید، توانست به شائول بگوید: «کار خدمت چوپانی گله پدرش بوده است. هرگاه شیر یا خرسی آمده و بزه‌ای را از گله ربوده، من از پایش رفته‌ام و ضربتی بر آن وارد آورده، بزه را از دهانش رهنیده‌ام. و اگر بر ضد من برخاسته، ریشش را گرفته و آن را زده و کشته‌ام... همان خداوندی که مرا از چنگال شیر و خرس رهانید، مرا از دست این فلسطینی نیز خواهد رهانید» - آ. ۳۴-۳۷.

۲. داوود به جلیات گفت که «خداوند به شمشیر و نیزه نجات نمی‌دهد. زیرا نبرد از آن خداوند است و او شما را به دست ما خواهد داد» (آ. ۴۷)؛ داوود به جنگ با جلیات رفت (آ. ۴۰-۴۸) و او را با پرتاب سنگی به پیشانی جلیات و بریدن سر او با شمشیر او کشت (آ. ۴۹-۵۴).

۳. پیروزی داوود بر جلیات تأیید محکمی بر انتخاب و مسح او توسط خدا بود. از تجربه داوود، ما باید دریابیم که چون امروز مسیح را پیگیری می‌کنیم، هر جنبه از محیط ما کاملاً تحت دست حاکم خداست - متی ۱۰: ۲۹-۳۱؛ مزمیر ۳۱: ۱۴-۱۵؛ ۳۹: ۹؛ رومیان ۸: ۲۸-۲۹؛ اشعیا ۴۵: ۱۵.

ب. داوود تحت حاکمیت خدا، به عنوان خادم شائول، پادشاه کنونی انتخاب شد؛ با کنار هم قرار گرفتن این دو، شائول به عنوان شخصی بر خلاف اراده خدا افشا شد، و داوود به عنوان انسانی بر طبق [موافق] دل خدا آشکار گردید - اول سموئیل ۱۸: ۶-۱۱ آ.

۱. آزمودن داوود در رابطه‌اش با شائول بدین معنا بود که داوود مدام بر صلیب نهاده می‌شد؛ به هر مأموریتی که شائول او را می‌فرستاد، داوود با احتیاط عمل می‌کرد، پس شائول او را بر مردان مبارز گماشت؛ یکبار وقتی که داوود از حمله به فلسطینیان بازگشت، زنان از تمام شهرهای اسرائیل بیرون آمده و چنین می‌سراییدند: «شائول هزاران خود را کشته است، و داوود ده هزاران خود را» - آ. ۵-۷.

۲. این ستایش بر داوود تأثیری نداشت، ولی بر شائول تأثیر گذاشت؛ سلیمان گفت: «ستایش برای آزمایش آدمی [است]» (امثال ۲۷: ۲۱)؛ شائول نسبت به داوود بسیار خشمگین و حسود شده، نشان داد که او شخصی کاملاً جسمانی و مطلقاً برای خود بود؛ از آن روز به بعد، شائول تصمیم به کشتن داوود گرفت، و داوود جایی برای پنهان شدن نداشت؛ شائول از حسادت داوود به توطئه‌ای رسید که چگونه می‌تواند او را بدون آسیب رساندن به نام خود بکشد - اول سموئیل ۱۸: ۱۰-۲۰: ۴۲.

۳. وقتی که شائول قصد کشتن او را داشت، داوود نجنبید و کاری برای انتقام گرفتن از خود نکرد؛ او فقط گریخت؛ انتقام‌گیری و جنگیدن، امور جسمانی بوده و کسانی که کارهای جسمانی می‌کنند، سهمی در پادشاهی خدا ندارند - ۱۸: ۱۱؛ ر. ک. رومیان ۱۲: ۱۹؛ افسسیان ۴: ۲۶؛ غلاطیان ۵: ۲۱، ۲۴.

۴. داوود کسی بود که اقتدار خدا را از قلب خود می‌دانست؛ در اول سموئیل، شائول را می‌بینیم

که داوود را در بیابان تعقیب می‌کند تا او را بکشد؛ داوود این فرصت را داشت که شائول را بکشد، ولی از خدا می‌ترسید و جرأت نمی‌کرد نظم الهی را که خدا ترتیب داده بود، براندازد - ۱۸: ۲۶-۶: ۲۵.

۵. اگر داوود علیه شائول طغیان می‌کرد، برای مردم نمونه‌ای از طغیان‌گری علیه پادشاه مقدر شده از سوی خدا می‌بود؛ طرز برخورد داوود انکار نفس و تسلیم شدن به اقتدار خدا بود.

۶. شائول از خدا نافرمانی کرده و توسط خدا رد شده بود، ولی این چیزی بین شائول و خدا بود. در مورد داوود، او تسلیم مسخ‌شده خدا شد، و این مسئولیت او در برابر خدا بود - ۲۴: ۴-۶؛ ۲۶: ۹، ۱۱؛ دوم سموئیل ۱: ۹-۱۶.

۷. اگر برخی بهای تجربه شکسته شدن با صلیب توسط زیستن تحت صلیب را پردازند، حیات و خلق و خوی طبیعی خود را شناخته و به آن رسیدگی کنند، جسم را به مرگ سپرده و خود را در برابر خدا انکار کنند، قطعاً اقتدار خدا را شناخته و اقتدار خدا را خواهند آورد - این یک اصل اساسی است.

۸. بر طبق درک عهد جدید، داوود صلیب را هر روز تحت هر شرایطی حمل می‌کرد. فیلیپیان ۳: ۱۰ نشان می‌دهد که قوت ما برای حمل صلیب، قدرت رستاخیز مسیح است؛ مسیح به درون ما آمده است تا در ما زندگی کند و صلیب را در درونمان حمل نماید - ر.ک. غزل غزلها ۲: ۸-۹، ۱۴.

۹. همان‌طور که داوود دروس صلیب را می‌آموخت، از تأمین خدا با یوناتان و میکال مسرت می‌برد؛ بدون آنها، داوود راهی فرار از شائول نداشت - اول سموئیل ۲۰: ۱-۴۲؛ ۱۹: ۱۱-۱۸.

۱۰. داوود تحت حاکمیت خدا، دروس صلیب را آموخت، و عاقبت، او بازنده نبود بلکه یک کسب‌کننده و یک برنده بود، یک رنج‌کشیده نبود، بلکه یک مسرت‌برنده بود - فیلیپیان ۱: ۱۹؛ ۳: ۸-۹؛ دوم قرنتیان ۴: ۷، ۱۶-۱۸؛ ر.ک. ۲: ۱۲-۱۴.

۱۱. زندگی داوود نشانگر یک زندگی شکستگی است؛ شکستن انسان بیرونی همان شکستن خلق و خوی طبیعی، نفس ماست. هدف تأدیب روح‌القدس این است که ما انسانی شکسته باشیم. خدا ما را در مکان ناتوانی و درماندگی کامل قرار می‌دهد تا بتواند راهی آزاد داشته باشد تا با همه غنای کاوش ناپذیرش خود را در ما بکار برد - ۱: ۸-۹؛ ۴: ۱۶-۱۸؛ ۱۲: ۹-۱۰؛ هوشع ۳: ۱-۳؛ رومیان ۸: ۲۸-۲۹؛ ر.ک. یوحنا ۱۲: ۳.

۲. داوود به سکونتگاه خدا بر روی زمین، سکونتگاه صندوق خدا، اهمیت می‌داد - دوم سموئیل ۶: ۱-۷؛ ۲۹؛ مزامیر ۱۳۲: ۱-۱۸:

آ. گرچه خدا نمی‌خواست داوود معبد را بسازد، ولی او [داوود] سازنده، مکان و مصالح را برای بنای معبد آماده کرد؛ خدا نیز توسط روح خود الگوی معبد را به داوود آشکار کرد، و قبل از مرگ داوود، این الگو را به پسرش سلیمان داد؛ از این رو، داوود خدمتگزاری خود را به انجام رساند و به همراه خدا برای تکامل ساختن معبد کار کرد - دوم سموئیل ۸: ۱۱؛ اول پادشاهان ۷: ۵۱؛ اول تواریخ ۲۲: ۱۶-۱۴؛ ۲۹: ۱-۵؛ ۲۸: ۱۱-۱۹؛ اعمال ۱۳: ۲۲، ۳۶.

ب. داوود برای بنای معبدی برای خدا غیرت داشت (دوم سموئیل ۷: ۱-۳)، ولی خدا نیت خوب داوود را رد کرد؛ خدا ناتان نبی را نزد داوود فرستاد تا از او بپرسد: «آیا تو برای سکونت من خانه‌ای بنا می‌کنی؟» - آ. ۵:

۱. این نشان می‌دهد که همه کارها و خدمات ما در کلیسا باید توسط خدا آغاز شده و باید مطابق میل او باشد؛ هر چیزی که توسط انسان آغاز یا شروع شود، علیرغم اینکه چقدر برای خدا باشد، یک فعالیت مذهبی است که عاری از حضور مسیح می‌باشد.

۲. دل ما برای خدمت خدا قابل قبول است، ولی تصمیم ما برای انجام کاری برای او، قابل قبول نیست؛ خدا به داوود گفت: «آیا تو...؟»؛ خدا نمی‌خواهد که ما هیچ تصمیمی از طرف او بگیریم.

پ. چون داوود کسی بود که از خدا می‌ترسید و با خدا همکاری می‌کرد، وقتی که خدا از طریق ناتان به او گفت که تصمیم خود را برای ساختن معبد متوقف کند، واکنشی نشان نداد. توقف داوود برای اجرای خواسته‌اش جهت بنای معبد، مورد بزرگی است؛ خواهر م. ی. باربر گفت: «هر که نتواند به خاطر خدا دست از کار بکشد، نمی‌تواند به خاطر خدا کار کند» (مجموعه آثار ویتنس لی، ۱۹۵۳، جلد ۱، "شناخت حیات و کلیسا"، ص. ۲۸۳) - لوقا ۱۰: ۳۸-۴۲.

ت. توقف داوود یک شهادت دوگانه را در عالم مستقر کرد: اول، همه کارها در عالم باید از خدا باشد، نه از انسان؛ دوم، آنچه مهم است این است که خدا برای انسان چه می‌کند، نه آنچه که انسان برای خدا می‌کند - دوم سموئیل ۷: ۱۱-۱۴، آ. ۱۸، ۲۵.

ث. ما باید در عمق وجودمان پیام‌زیم که خدا فقط همکاری ما را می‌خواهد؛ او نیازی ندارد که ما کاری برای او انجام دهیم؛ ما باید همه عقاید، تصمیمات و ایده‌های خود را متوقف کنیم؛ ما باید اجازه دهیم که او صحبت کند، اجازه دهیم او وارد شود، و اجازه دهیم او فرمان دهد - متی ۱۷: ۵.

۳. روایت داوری مجازات خدا در مورد داوود به عنوان هشدار برای ما نوشته شده است (اول قرن‌تینان ۱۰: ۱۱)؛ خدا نه تنها با محبت و رحیم است، بلکه عادل و ترسناک نیز هست؛ خدا داوود را بخشید، ولی او همچنین داوود را بر طبق عدالت [صدافت] دولتی خود تأدیب و تنبیه کرد (دوم سموئیل ۱۲: ۱۰-۱۴):

آ. پس از اینکه همه دشمنان اسرائیل مهار شدند و داوود به عنوان پادشاه اسرائیل برتری یافت، داوود هنگامی که در وضعیت صلح‌آمیز [راحت و آسوده] بود مرتکب گناهان بزرگ - زنا و قتل - شد؛ این نشان می‌دهد که ما هرگاه در یک وضعیت راحت و آسوده باشیم، برای ما آسان است که فریفته تن پروری شویم - ۱۱: ۱-۲۷؛ اول پطرس ۴: ۱ و زیرنویس ۴.

ب. گناه داوود نتیجه برخورداری او از شهوت چشم و شهوت جسم بود (دوم سموئیل ۱۱: ۲-۳)؛ داوود، با سوء استفاده از مقام پادشاهی خود (آ. ۴-۵) مرتکب زنا عمدی توسط سرقت شد.

پ. داوود پس از انجام چنین کاری سعی کرد با تظاهر، عمل شیرانه خود را بپوشاند (آ. ۶-۱۳)؛ سپس اوریا، خادم وفادار خود را توسط توطئه با یوآب به قتل رساند تا بتواند همسر اوریا را بگیرد (آ. ۲۵-۱۴؛ ۱۲: ۹).

ت. داوود با یک گناه خود، پنج فرمان آخر از ده فرمان را شکست (خروج ۲۰: ۱۳-۱۷)؛ گناه او توهین و رنجش بزرگی به خدا بود و تقریباً تمام دستاوردهای او از گذشته را باطل کرد.

ث. داوود، که موافق دل خدا بود (اول سموئیل ۱۳: ۱۴)، راهی به خدا داد تا عصر مقام پادشاهی را برای استقرار پادشاهی خود بر روی زمین برای مسیح موعود خود آغاز کند، ولی در مورد تمایلات امیال جسمانی (اول پادشاهان ۱۵: ۵)، شکست خورد؛ در این مورد داوود سست بود و دستیابی‌های عالی خود در پیگیری روحانی خدا را فدا کرد؛ این باید یک هشدار برای همه ما باشد.

ج. چقدر تأسف آور بود که داوود، در زمان حساس و سوسه شیطان، کنترل شدیدی بر امیال خود بکار نبرد، بلکه در آن افراط کرده و مرتکب گناه بزرگی شد که خدا را به شدت رنجاند.

چ. خدا داوود را دوست می‌داشت، ولی داوود به علت گناهش جایگاه و مقام خود، و یازده از دوازده قبیله را از دست داد (دوم سموئیل ۲۰: ۱-۲). گناه داوود بذر فساد سلیمان را کاشت (۱۲: ۲۴)، که منجر شد به تقسیم پادشاهی خدادادی (اول پادشاهان ۱۱: ۹-۱۳؛ ۱۲: ۱-۱۷)، و بذر فساد فرزندان سلیمان در مقام پادشاهی، که در نهایت موجب از دست دادن ملت و سرزمین مقدس پدرانشان، در اسارت قوم مقدس، و در پراکندگی آنها در سراسر جهان و عدم آرامش آنها تا به امروز شد.

ح. از تاریخ داوود می‌توانیم ببینیم که افتادن زیر دست حکومتی خدا امری جدی است (دوم سموئیل ۱۲: ۱۴-۱۰)؛ داوود مشارکت خود را با خدا به سرعت بازسازی کرد، ولی تأدیب خدا حتی پس از مرگ او ادامه داشت (آ. ۱۵ب-۲۰: ۲۶).

- خ. از طریق اعتراف به گناهانش، مشارکت داوود با خدا بازسازی شد، همان طور که از مزمور ۵۱ پیداست، ولی او تحت دست حکومتی خدا قرار گرفت؛ پس از شکست او شرارت‌های زیادی از جمله زنا با محارم، قتل، و طغیان در میان خانواده او رخ داد - دوم سموئیل ۱۲: ۱۵-ب-۲۰: ۲۶.
- د. خدا مجازات شدیدی را بر داوود بکار برد زیرا گناه او بسیار شریانه بود؛ منشأ شرارت بی‌سابقه در خانواده داوود، افراط داوود در امیال جسمانی بود؛ این نشان می‌دهد که تأدیب خدا و رسیدگی حکومتی او به کسانی که او را دوست می‌دارند، شاید حتی بر فرزندان آنها نیز تأثیر بگذارد.
- ذ. این باید یک زنگ خطر و هشدار جدی برای ما در رابطه با مسیح باشد؛ آنچه هستیم، آنچه می‌خواهیم، آنچه قصد داریم انجام دهیم، و طرز رفتار ما، ارتباط بسیاری با باقیماندن ما در مسیح و شرکت در کل غنای کاوش ناپذیر او برای مسرت ما دارد؛ اگر ما در هر یک از این موارد با خدا درست نباشیم، دچار از دست دادن مسیح به عنوان مسرت خود می‌شویم.
- ر. مسیح شامل تمام به عنوان محل سکونت ما، سرزمین نیکوی شامل تمام ما، و هر چیزی که برای مسرتمان به آن نیاز داریم، اگر با او در رابطه مناسب نباشیم، ما را از درون خودش قی خواهد کرد و دیگر اجازه نخواهد داد از او مسرت ببریم - لایوان ۱۸: ۲۵؛ مکاشفه ۳: ۱۶.
- ز. سرانجام، داوود نه تنها پیر شد بلکه در حال محو شدن بود؛ زندگی داوود آغاز خوبی داشت، همچون طلوع خورشید درخشان، و زندگی و شغل او مانند درخشش آفتاب ظهر بود؛ ولی افراط او در امیال (دوم سموئیل ۱۱: ۱-۲۷) شغل او را تباه کرد و باعث شد که زندگی درخشان او همچون غروب در شب، محو شود؛ دوران پیری داوود، درخشان، عالی یا شکوهمند نبود (اول پادشاهان ۱: ۴-۱؛ ر.ک. تثنیه ۳۴: ۷؛ پیدایش ۴۸: ۱۴-۱۶؛ امثال ۴: ۱۸).
- ژ. زندگی مسیحی، زندگی فراگیری حکومت خداست؛ هر چه بکاریم درو می‌کنیم؛ هر چه نسبت به دیگران سخاوتمندتر باشیم، خدا نسبت به ما سخاوتمندتر خواهد بود. اگر ما نسبت به برادرانمان بد و سختگیر باشیم، خدا نسبت به ما بد و سخت خواهد بود. وقتی دیگران بیمار یا در مشکل هستند، وقت آن است که به آنها کمک کنیم، نه زمان انتقاد از آنها - غلاطیان ۶: ۷؛ اول تسالونیکیان ۵: ۱۴-۱۵؛ لوقا ۶: ۳۶-۳۸؛ متی ۷: ۱-۲:
۱. ما باید بیاموزیم که افرادی سخاوتمند و بخشنده باشیم؛ اگر نسبت به دیگران سختگیر باشیم، خدا نسبت به ما سختگیر خواهد بود؛ ما باید از انتقاد، محکوم کردن، یا سخن گفتن سبک در مورد دیگران اجتناب کنیم. انتقاد و اظهارنظرهای بی‌دقت ما در مورد دیگران اغلب به قضاوتی بر خودمان تبدیل می‌شود - ۶: ۱۵؛ ۱۸: ۲۳-۳۵.
 ۲. بسیاری از برادران هستند که امروزه تنها به یک دلیل به شدت سقوط کرده‌اند - آنها در گذشته از دیگران بسیار شدید انتقاد کرده‌اند و بسیاری از ضعف‌های امروز آنها همان ضعف‌هایی است که در گذشته از آنها انتقاد کردند.
 ۳. ما دعوت شده‌ایم تا دیگران را برکت دهیم، پس ما به عنوان مردمی برکت یافته باید همیشه دیگران را برکت دهیم تا وارث برکت شویم؛ با هر چه دیگران را برکت دهیم، خودمان به ارث می‌بریم - اول پطرس ۳: ۸-۱۱؛ متی ۱۰: ۱۳؛ ر.ک. اعداد ۶: ۲۲-۲۷.